

dünden bugüne

Ecz. Halil ÖZŞARLAK

www.aydineczaci.org.tr

Meslekte 50 Yıl

Her yılını dolu dolu yaşadığımız bir güzel mesleğin öyküsü yarım asırdan önce başlamıştı. Öyle bir öykü ki içerisinde mahrumiyet, özveri, meşakkat ile hayatımızda unutamayacağımız güzellikler vardır.

1950 li yılların ortalarında isteyerek değil, çok isteyerek girdiğim eczacı mektebiyle, gençlik yıllarımı içine alan İstanbul anılarını hatırlamak bana duyabildiğim en büyük hazları vermektedir. Daha fakülte bile olmayan İstanbul üniversitesi eczacılık mektebine başladığımız yıllardaki hocalarımı, her biri seçilmişcesine gelmiş arkadaşlarımı bir bir hatırlıyor, beraber olduğumuz günleri özlemlerle anıyorum.

ECZACILIK VE 50 YIL...

İnsan ömrü kadar uzun bu yılların farkına varmadan ne çabuk geçtiğine inanın şaşıyorum. İlk kez beyaz gömlek giyişimi, girdiğim ilk analitik kimya laboratuvarının asit kokan ortamını, bankoda birlikte çalıştığımız Sadun'u hiç unutmuyorum. Tüp tutan elimin titrediğini ilk kez o söylemişti. Anadolu'nun yoksul bir lisesinden geldiğim için laboratuvar malzemelerinin bırakınz kullanışını, çoğunun isimlerini bile bilmiyordum. Bana ilk hocalığı Sadun yapmış, kimya imtihanının kabus olmasından beni o kurtarmıştı.

Tavanları akan, taş merdivenleri kırık, duvarları çatlak emektar okulumuz salaş bir binaydı ama içerisinde eğitim yapan bizler çok mutluyduk. Arkadaşlarımız kadar bize yakınlık gösteren hocalarımızla hep saygı ve sevgi çizgisinde beraber oluyorduk. Fkb'de fen fakültesinden koşar adımlarla gittiğimiz Süleymaniye'deki botanik

enstitüsündeki Mehpere, Sar'a hocalardan ve asistan emine hanımlardan gördüğümüz yakınlık bizlerin yorgunluğunu giderir, huzur duyardık. Meslek derslerine başladığımız ikinci sınıftan sonraki yıllarda beraber olduğumuz hocalarımızdan da oldukça yakınlık görmüştük. Her biri iyilik meleği botanik ve Farmakognozi kürsüsünün çok değerli hocaları Turan ve Asuman Baytop'ları asistan Nevin ablaları ve Mekin Tanker abileri galenikte Şükran hanımları unutmak mümkün mü? Öğrenim sırasında çile gibi gelen farmasötik ve galenik laboratuvarlarının neticesini bulmak için kokladığımız, yaladığımız zehirleri, çalıştığımız bankoların ilkel şartlarını ve birçok olumsuzlukları okulu bitirdikten sonra ben ve arkadaşlarım tatlı bir anı olarak belleklerimizde hep sakladık.

Eczacı mektebinin efsane ismi olan Prof. Dr. Hayriye Amal'ın bütün karakterlerini, özelliklerini okula girmeden önce öğrenmiştik. Üçüncü ve dördüncü sınıflarda bu hocada okuma, o'nun bilgisini, ilkelerini ve bizlere olan ilişkilerini öğrenme imkânı bulduk. Çok daha doğrusu o'nun öğrencisi olma mutluluğuna erdik. Biz, üniversiteli olma onurunu ondan öğrendik. Geçen yıl kaybettiğimiz bu değerli insanı saygıyla, rahmetle anıyorum.

YA O İSTANBUL!...

Şairin, bir tanışın dünyaya bedel dediği bu şehirde beş yıl kalmak bize nasip olduğu için tanrıma binlerce şükrediyorum. Ben sadece eczacı mektebinden değil, İstanbul gibi ucu ve sonu olmayan bir kültür merkezinden mezun olmuştum. Yani tahsil hayatımda iki fakülteyi birden

bitirmiştim. Bu kentte kaldığım süre içinde kültüründen feyz, sanatından ibret almıştım. Çezmediğim, görmediğim yeri kalmadı. Her biri dua gibi arşa yükselen minarelerindeki manevi huzuru tattım. Görmediğim halde Mimar Sinan'ları, Dede Efendi'leri, Saadettin Kaynak'ları, İbrahim Çallı'ları, Piyer Loti'leri tanıdım. Eski Sahaflar Durağım, Beyazid, Koca Ragıp Paşa kütüphaneleri mekanımdı. İstanbul'u ilk kez küllük kahvelerinde tanımıştım. Beyazıt meydanında yeni camiye yaslanmış bu talebe kültür merkezinde bulamadıklarımın hepsini orada bulmuştum. Keza Marmara Lokali, adliye çay evi, lalelideki çiçek palas ve acem kiraathaneleri başlı başına mektepti, fakülteydi hatta üniversiteydi. Ben ve arkadaşlarımız buralardan diploma almamış olsak da oralardan mezun olmuştuk. Bu gün birçoğunun yerinde yeller esiyor. Küllük'ün meydana dönüştürüldüğünü, adliye çay evinin butik, acem kiraathanesinin kebabçı olduğunu gördüğüm için üzüldüm. Bu kültür hoyratlığına kahroldum.

Yazımın başında belirttiğim gibi tahsil boyu çektiğimiz mahrumiyet, özveri meşakkat ve hayatımız boyunca unutamayacağımız güzellikleri yaşayarak eczacı mektebini bitirmiştik. Bir kısmımız İstanbul'da kalmış, çoğumuz Anadolu'nun çeşitli kentlerine dağılmıştık. Ben çeşitli kentlerde meslek ve liselerde öğretmenlik yaptıktan sonra baba ocağına dönmüştüm. Söke'de 3. Eczaneyi açmakla yetinmeyerek kendimi ilçenin sosyal ve kültürel çalışmalarının içerisinde bulmuştum. 40 yılı aşkın süredir sayılarını bilmediğim bir oluşumun içindeyim. Çok sayıda dernek, vakıf, oda kurdum yada kuruluşların içine girdim. Gazete, dergi yayınladım. Bütün bunları yaparken hep insanı, insanlar arasındaki iyi ilişkileri düşündüm. Mektepten, İstanbul'dan aldıklarımı burada harcamaya çalıştım. Ne oranda başarılı olduğumu bilemiyorum. Bu süre içinde beraber olduğumuz insanlardan ve şartlardan ben de faydalandım. Fikir dağarcığıma koyduğum birçok bilgilerde, deneyim ve birikimlerimde onların inkâr edilmez katkıları olmuştur.

ECZACILIK MESLEĞİM Mİ?...

Mektepten aldığımız disiplin ve deontolojik terbiye ile eczacılığı 49 yıldır fasılasız ve ciddiyetle sürdürüyorum. Sürdürürken de zaman içinde kuşakların meslek anlayış farklılıkları nedeniyle rahatsızlığımız bu günlere kadar hep olagelmıştır.

Bu anlayış farklılıkları sadece mesleğimize değil, daha ziyade kendilerine zarar vermiştir. Haksız rekabet ve meslek etiğine uymayan bir çok meslektaşlarımızın bizlerle olmayışlarının tek nedeni budur.

Sadece bunlar değil tabii... son onbeş yirmi yıldır ilacın tek alıcısı konumunda olan devletin kendi menfaati doğrultusunda eczacı ve eczaneleri kullanır hale gelmesi, bunu her gün değiştirdiği mevzuatla, but kararlarıyla uygulaması mesleğimizi tanınmaz hale getirmiştir. Sağlıkta dönüşüm programı eczacılığı ekrana bağımlı ve eczacıyı hergün zarar ettiren sistem olmuştur. Mektepte gördüğümüz eczacılık bu değildi. Farmakolojiyi, Türk Kodeksini elinin altında bulunduran eczacı galenikte öğrendiği endikasyonu, dozları ve diğer bilgileri ilaca uygulayan diplomalı kimseydi. Günümüzde her şey değiştiği gibi eczacılık da bundan nasibini aldı...

Yazımın başında yarım asırlık öykü demiştik. Biz bu öyküyü bazı olumsuzluklarına rağmen doya doya hatıralarıyla yaşıyoruz. Özellikle her on yılda bir buluşmayı gelenek haline getiren arkadaşlarımız 49. Mezuniyet yılımızı benim davetime icabet eden yüze yakın arkadaşımız ve hocalarımızla birlikte kutladık. 14 Mayıs Eczacılık Gününde Kuşadası'ndaki beraberliğimiz oldukça neşeli ve katılanların belleklerinde uzun yıllar saklayacakları hatıralarla doldu. Çelemeyenleri rahmetle saygıyla andık.

Fakülte olmadan eczacı mektebinden mezun olan arkadaşlarımızla 50. Yılımızı İstanbul'da kutlayacağız. Hocalarımızın da katılacağı bu toplantıyı sabırsızlıkla ve özlemle bekliyorum.

Ecz. Halil ÖZŞARLAK